

Реферат на тему: "Джордж Еліот — видатна романістка"

Томас Стернз Еліот

Джордж Еліот — видатна романістка.

Джордж Еліот (1819-1880) належить до іншого покоління романістів, ніж письменники "блискучої плеяди". По іншому складалась її письменницька доля, складніші були її взаємовідносини з сучасним літературним процесом, в якому виразно виявлявся вплив ідей позитивізму і еволюційного розвитку. Епоха Еліота хоч і продовження вікторіанської, але в ній уже видно ознаки нового, прийдешнього століття.

Всебічно освічена жінка, яка чудово знала філософію, математику, перекладала німецькою теолога Д.Ф. Штрауса, Фейєрбаха, Спінозу, вона ще й була прекрасною музиканткою і познайомила англійського читача — перекладом статей Ліста про Мейєрбера.

До середини XIX століття роман уже втягнув у себе філософію позитивізму і натуралізму. Психологія героя збагатилась зображенням спадкових факторів, які впливають на характер людини, на його темперамент, на поведінку.

Д.Еліот, була ознайомлена з новітніми відкриттями в природознавстві завдяки чому і використовувала фактор спадковості при зображенні характеру. Зміни в структурі роману були зміцнені новаціями Еліот. Сюжет перестає існувати як такий.

Його функцію почав виконувати характер персонажу. Сцени провінційного життя, які Еліот списувала з натури, так само як і портрети її близьких родичів, що стали прототипами героїв її творів, були створені рукою майстра прози другої половини XIX століття. Вона вводить в художні твори виробничі процеси, вона однаково скрупульозно вивчає протоколи судових засідань і фіксує слухи провінційної Мінерви, добросовісно описує сквайра або сільського священика, члена парламенту або простого столяра. Представники різноманітніших професій заповнюють сторінки її творів — моряки, годинникарі, столярі, священики, гувернантки і представники богемі. Віддаючи дань творчості В. Скотта і Ж. Санд, вона створює історичні романи, використовує уже відомі сюжетні мотиви та ідеї. Світ романів Еліот складається як би з двох концентричних кіл. Одне, внутрішнє, утворює невелика група діючих осіб, яка безпосередньо причетна до вирішення моральних проблем, а інша — це зовнішній світ, який зазвичай провінційним середовищем.

В творчості Еліот можна виділити два періоди.

Перший — 1858-1861 рр., коли були створені романи: "Сцени провінційного життя" (1858), "Адале Бід" (1859), "Млин на Флоксі" (1860), "Саймс Марнер" (1861).

На два періоди її творчої діяльності розділяє історичний роман "Романа" (1863), дія якого відбувається в часи Савонероли.

Другий етап творчості Д. Еліот відкривається романом "Фелікс Халт, родикал" (1866). До цього періоду відносяться романи "Мідяморч (1871-1872)", "даниель Дернда" (1876).

Твори першого періоду присвячені в основному життю провінції, в них відобразились дитячі і юнацькі враження Еліот, яка провела 1819-1835 рр. у Варвікширі.

Перший твір Еліот "Сцени провінційного життя" був високо оцінений Діккенсом, який писав автору: "Я ніколи не зустрічав такої правди і такої визначеності, якими дихають гумористичні і патетичні сцени цих повістей" В "Сцени провінційного життя" входили три повісті: "Амос Бартон", "Любовна історія Гіфіла" і "Каяття Дженет". Еліот за відомо вибирає зарядних персонажів. Але основних героїв Еліот виражено саме в їх простоті, навіть в заурядності, що є свідченням їх моральної чистоти і порядності. Іронічні і сатиричні сторінки цієї повісті зв'язані з головним її персонажем — графинею Чарлацькою. Невипадково Еліот знайомить нас спочатку не з самою графинею, а з її собакою. Туалети, особливо модні, — слабкість графині, а у кого не має слабкостей, відмічає автор. Читач вірить в це, так як і сприймає відмінність від скромним життям сім'ї священика Бартонів і світською левицею.

В повісті досконало і любовно виписаний побут провінції, її поміркований спосіб життя, неспішні розмови жителів. Часто використовує автор прийом не особисто прямої мови, і цим чудово хааркт5ризує персонаж, збагачує наше уявлення про його характер і місце в суспільстві. Так, графиня Чарлацька постійно вихваляється своєю перевагою над всіма іншими, але разом з тим, вона лицемірно виправдовує всі свої вчинки, турбуючись про потрібне життя.

Роман "Адам Бід" за правом можна рахувати програмним твором письменниці, оскільки тут реалізуються основні художні принципи, висок оцінені сучасниками письменниці. Еліот показує звичайне і прозаїчне як гідне найвшуканішого художнього втілення. Вона з великою майстерністю описує столярню майстерню Адама і змушує читача фізично відчувати ритм роботи, запах соснових опилок. Тут використовуються також протокольні записки судового засідання, що свідчить про увагу автора до документу, факту, який стає об'єктом художнього витвору. В основі сюжету роману "Адам Бід" — суперництво столяра Біда і дворянина Артура Донніторна із-за робітниці з ферми Хетті Сорел. Але письменницю більше цікавлять моральні проблеми, які вони і ставить в цьому романі, зіткнувши дві моралі — мораль ремісника і мораль дворянина.

Деякі сучасники Еліот бачили в цьому її романі наліт вульгарності і натуралізму. Відповідаючи своїм опонентам, Еліот писала, що треба любити ту красу, яка міститься не у зовнішній гармонії, а в гармонії внутрішнього світу людини, в спрацьованих долонях людей праці. В цьому і є джерело своєрідного демократизму Еліот, яка як і романтики бачила красу там, де вона незамінна і невидима.